

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 11CoCsp/53/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119269750
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 02. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Tichý
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2021:6119269750.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Tichého a členov senátu JUDr. Evy Malíkovej a Mgr. Miroslava Šeptáka, v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko, s. r. o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 35 724 803, právne zastúpený: Remedium Legal, s. r. o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava - mestská časť Petržalka, IČO: 53 255 739, proti žalovanej: X. F., rod. A., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom U. XX, štátna občianka SR, právne zastúpená: Karkó s. r. o., so sídlom Obchodná 8985/5A, Žilina, IČO: 50 158 121, o zaplatenie 5.000,- eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu a žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Žilina č. k. 46Csp/12/2020-227 zo dňa 21.09.2020, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku II., ktorým vo zvyšnej časti žalobu zamietol, **p o t v r d z u j e .**

Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku III. **m e n í** tak, že žalobcovi nepriznáva proti žalovanej nárok na náhradu trov konania.

Žalovaná **m á** nárok voči žalobcovi na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie konanie v časti o zaplatenie istiny vo výške 5.000,- eur a úroku z omeškania vyčísleného vo výške 8 % ročne zo sumy 5.000,- eur od 18.12.2018 do 21.08.2020 vo výške 671,70 eur zastavil a vo zvyšnej časti žalobu zamietol. Žalobcovi priznal proti žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Rozsudok súdu prvej inštancie sa opiera o ust. § 39, § 52 ods. 1 - 3, § 53 ods. 1, § 100 ods. 1, § 101, § 103, § 524 ods. 1, 2 OZ, § 14 ods. 1 - 6, § 15 ods. 1, 2 ObchZ, § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách.

3. Súd prvej inštancie dôvodil, že pred vyhodnotením oprávnenosti uplatneného práva sa prednostne zaoberal tým, či žalobca je vôbec aktívne vecne legítimovaný domáhať sa zaplatenia peňažnej pohľadávky proti žalovanému na základe predmetnej zmluvy o úvere. Aktívnu vecnou legítimáciou sa rozumie také hmotnoprávne postavenie, z ktorého vyplýva žalobcovi ním uplatnené právo, resp. mu vyplýva procesné právo si tento hmotnoprávny nárok uplatňovať. Preskúvanie vecnej legítimácie, či už aktívnej, t. j. existencie tvrdeného práva na strane žalobcu, alebo pasívnej, t. j. existencie tvrdenej povinnosti na strane žalovaného, je imanentnou súčasťou súdneho konania (viď rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 2Cdo/205/2009).

V danom prípade súd prvej inštancie pred vyhodnotením uplatneného nároku posudzoval medzi stranami sporné skutočnosti. Žalovaná namietala, že zmluva o postúpení pohľadávok bola uzavretá neplatne, nakoľko chýba označenie prokúry pre prokuristov oprávnených na takýto úkon. Rovnako

tvrdila, že zmluva o úvere nebola uzavretá platne, pretože ju podpísal iba jeden zamestnanec banky, podpis druhého zamestnanca chýba a rovnako nevyplýva oprávnenie týchto osôb na uzatvorenie zmluvy v mene právneho predchodcu žalobcu. Žalovaná tiež vzniesla námietku premlčania.

V prvom rade súd prvej inštancie konštatoval, že mal v konaní za preukázané platné postúpenie pohľadávky z pôvodného veriteľa (V. V., a. s.) na žalobcu v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách, nakoľko k mimoriadnemu zosplatneniu úveru došlo listom banky zo dňa 22.08.2016 a pohľadávka bola postúpená až na základe zmluvy o postúpení zo dňa 17.12.2018. Z uvedeného tak vyplýva, že spôsobilým predmetom postúpenia v zmysle § 92 ods. 8 Zákona o bankách iba pohľadávka alebo jej časť, ktorá je splatná (dospelé splátky) a len za predpokladu predchádzajúcej písomnej výzvy banky na plnenie potom, čo bol klient banky nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní. Uvedené predpoklady sú zákonnými predpokladmi pre platné postúpenie pohľadávky a musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky. Tieto podmienky postúpenia stanovuje priamo Zákon o bankách, a aj keby boli zákonodarcom stanovené za účelom ochrany bankového tajomstva, ide o zákonné podmienky postúpenia pohľadávky, pri porušení ktorých právny úkon postúpenia pohľadávky porušuje zákon, a je preto podľa § 39 OZ neplatný. V danej veci žalobca v konaní pred súdom prvej inštancie nepreukázal splnenie podmienok § 92 ods. 8 Zákona o bankách pre platné postúpenie pohľadávky.

Ďalej súd prvej inštancie dôvodil, že žalovaná v konaní namietala skutočnosť, že právny predchodca žalobcu neplatne postúpil pohľadávku na žalobcu z dôvodu, že zmluvu o postúpení pohľadávok podpísali osoby na to neoprávnené bez dodatku o prokúre tak, ako to vyplýva z údajov v Obchodnom registri SR. Žalobca tvrdil, že osoby, ktoré podpísali zmluvu o postúpení pohľadávok tak konali v zmysle ich funkcie, ktorú u pôvodného veriteľa vykonávali - a to ako riaditeľ odboru Riadenie úverového rizika retail a ako Riaditeľ odboru právne služby. Súd prvej inštancie v tomto smere poukázal na § 15 Obchodného zákonníka, ktorý zhodne s obranou žalobcu uvádza, že kto bol pri prevádzkovaní podniku poverený určitou činnosťou, je splnomocnený na všetky úkony, ku ktorým pri tejto činnosti obvykle dochádza. Súd prvej inštancie mal preto za to, že zmluva o postúpení pohľadávky bola podpísaná na to oprávnenými osobami, pričom zmluvu o postúpení pohľadávok nemožno považovať za neplatnú. Aktívna legitímácia žalobcu bola preto daná.

Ďalej súd prvej inštancie dôvodil, že v rámci procesnej obrany žalovaná tvrdila, že zmluva o úvere je neplatná, pretože bola podpísaná zamestnancami právneho predchodcu žalobcu, i keď jedna z osôb, ktorá mala podpísať túto zmluvu, nie je na zmluve podpísaná. Rovnako nebolo preukázané, že tieto osoby mohli konať za právneho predchodcu žalobcu pri podpise úverovej zmluvy. Súd prvej inštancie toto tvrdenie žalovanej považoval za nedôvodné, nakoľko v bežnom živote či už fyzická osoba - spotrebiteľ ani podnikateľ pri uzatváraní zmlúv v bankových inštitúciách nežiadajú zamestnancov banky o preukázanie toho, že majú oprávnenie na podpísanie zmluvy s klientom. Podľa názoru súdu prvej inštancie práve ustanovenie § 15 Obchodného zákonníka rieši situáciu predpokladu oprávneného konania zamestnanca v prospech podniku (v danom prípade banky). Práve v tomto ustanovení je upravený určitý špeciálny druh zákonného splnomocnenia. Toto špeciálne splnomocnenie má každý, kto bol pri prevádzkovaní podniku poverený určitou činnosťou (napr. obchodný referent). Ten je potom oprávnený na všetky úkony, ku ktorým obvykle pri tejto činnosti dochádza. Absencia podpisu poradcu na zmluve (O. M.) tiež nemá vplyv na platnosť zmluvy, nakoľko iný zamestnanec banky túto zmluvu podpísal (osobný poradca). Navyše súd prvej inštancie konštatoval, že v záujme zachovania preferencie výkladu právneho úkonu v prospech jeho platnosti tieto námietky žalovanej súd prvej inštancie vyhodnotil ako príliš formalistické, v rozpore s logikou a bežným fungovaním v zmluvných vzťahoch a nepostačujú na konštatovanie, že zmluva je absolútne neplatná (nález Ústavného súdu SR z 1. apríla 2015, sp. zn. I. ÚS 640/2014).

Ďalej súd prvej inštancie dôvodil, že v posudzovanej právnej veci na základe dôkazov predložených žalobcom vyplynulo, že banka postúpila zosplatnenú pohľadávku na žalobcu, t.j. došlo k platnému postúpeniu pohľadávky na žalobcu, ktorý je tak v spore aktívne legitimovaný. Po ustálení aktívnej legitímácie žalobcu súd prvej inštancie posúdil predmetnú zmluvu v zmysle zákona č. 258/2001 Z. z. účinného v čase uzavretia zmluvy a dospel k záveru, že ide o spotrebiteľskú zmluvu a na uvedený zmluvný vzťah je nutné aplikovať ustanovenia § 52 až 54 Občianskeho zákonníka a príslušné ustanovenia zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch.

Následne sa súd prvej inštancie zaoberal námietkou premlčania vo vzťahu k uplatnenému nároku a dospel k záveru, že pôvodný veriteľ zosplatnil úver dňa 22.8.2016. Z platobnej histórie mal súd prvej inštancie za preukázané, že žalovaná sa reálne dostala do omeškania už so splátkou splatnou za mesiac marec 2016, pričom nasledujúce splátky riadne neuhrádzala, a tak došlo k zosplatneniu úveru.

Podľa súdu prvej inštancie podľa § 103 druhej vety OZ ak sa pre nesplnenie niektorej zo splátok stane zročným celý dlh, začne plynúť premlčacia doba odo dňa zročnosti nesplnenej splátky. Citované

ustanovenie teda jednoznačne viaže začiatok plynutia premlčacej doby na dátum zročnosti nesplnenej splátky. V tejto súvislosti súd prvej inštancie poukázal na rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 16Co/34/2018 z 18.10.2018, podľa ktorého: „Ustanovenie § 101 Občianskeho zákonníka je teda úpravou všeobecnou (lex generalis) a ustanovenie § 103 Občianskeho zákonníka vo vzťahu k nemu je lex specialis, t.j. osobitnou úpravou, ktorá má pred aplikáciu všeobecnej úpravy prednosť. Preto, ak z ustanovenia druhej vety § 103 Občianskeho zákonníka, ktorá predstavuje špeciálnu úpravu vyplýva, že v prípade predčasnej splatnosti celého dlhu začne plynúť premlčacia doba odo dňa zročnosti tej splátky, ktorá zosplatnenie celého dlhu vyvolala, a z ust. § 101 Občianskeho zákonníka, ktorá je všeobecnou úpravou, vyplýva odlišný režim určenia začiatku plynutia premlčacej doby, je zrejmé, že prednosť má úprava druhej vety §-u 103 Občianskeho zákonníka a počiatok plynutia premlčacej doby bude viazaný na zročnosť tej splátky, ktorá zosplatnenie celého dlhu vyvolala. Aplikácia § 101 Občianskeho zákonníka bude potom vo vzťahu k druhej vete § 103 Občianskeho zákonníka namieste, len pokiaľ sa jedná o dĺžku premlčacej doby (3 roky), nakoľko ustanovenie § 103 druhej vety Občianskeho zákonníka inú úpravu ohľadne dĺžky premlčacej doby neustanovuje.“

Podľa rozhodovacej praxe súdov, ak došlo zo strany dodávateľa k využitiu práva na zosplatnenie dlhu v súlade s § 53 ods. 9 OZ v spojení s § 565 OZ, premlčacia lehota v zmysle druhej vety § 103 OZ začne plynúť odo dňa zročnosti tej splátky, od splatnosti ktorej uplynuli 3 mesiace a omeškanie s ňou trvá (pre ktorú k zosplatneniu došlo), ktorá zosplatnenie vyvolala. Rovnako Krajský súd v Trenčíne v rozsudku sp. zn. 19Co/42/2017 zo dňa 18.01.2018 vyslovil názor, že aj keď v prípade spotrebiteľskej zmluvy má dodávateľ podľa § 53 ods. 9 OZ povinnosť čakať s využitím práva na predčasné zosplatnenie (§ 565 OZ) ešte tri mesiace od omeškania so zaplatením splátky, nič to nemení na tom, že premlčacia doba sa aj v takomto prípade začína počítať odo dňa zročnosti tejto omeškanej splátky (§ 103 druhá veta OZ). Je pravda, že týmto zákonodarca de facto skrátil premlčaciu dobu pre takýto prípad o tri mesiace (keďže prvé tri mesiace omeškania dlžníka so splátkou dodávateľ nemôže ešte zosplatniť dlh, lebo by porušil ustanovenie § 53 ods. 9 OZ), avšak premlčacia doba nie je fixný inštitút a je právom zákonodarcu stanoviť pre jednotlivé prípady premlčaciu dobu odlišne (napr. pri právach z prepravy je stanovená jednoročná premlčacia doba). Premlčacia doba v trvaní 2 a trištvrté roka sa javí byť dostatočná na to, aby veriteľ uplatnil svoj nárok na plnenie celého predčasne zosplatneného dlhu na súde.

V danom prípade došlo k zosplatneniu dlhu pre nezaplatenie splátky splatnej dňa 20.03.2016. Uvedené však nič nemení na tom, že 3-ročná premlčacia doba podľa § 103 druhej vety OZ začala plynúť najneskôr dňa 21.03.2016 a uplynula dňa 21.03.2019. Keďže žalobca podal žalobu dňa 12.04.2019, stalo sa tak po uplynutí premlčacej doby, preto súd prvej inštancie žalobu z dôvodu premlčania vo zvyšnej časti zamietol.

Súd prvej inštancie o nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa § 255 v spojení s § 256 Civilného sporového poriadku, teda podľa úspešnosti v konaní a v súlade so zásadou zavinenia zastavenia konania. Žalobca bol v konaní úspešnou stranou sporu v časti celej istiny, nakoľko späťvzatie žaloby zavinila žalovaná, ktorá po podaní žaloby žalobcovi uhradila celú istinu s časťou úroku z omeškania. Súd prvej inštancie mal preto za to, že žalovaná dobrovoľne plnila dlh (i keď ako súd konštatoval vyššie premlčaný), a tak je nesporné, že zavinila zastavenie konania v celej uplatnenej istine. Predmetom sporu zostávalo iba vyčíslené príslušenstvo, t.j. úrok z omeškania vo výške 258,17 eur. V tejto časti súd žalobu zamietol, čo však na nárok na náhradu trov konania nemalo vplyv, nakoľko išlo iba o príslušenstvo pohľadávky, a tak súd v zmysle § 256 CSP priznal žalobcovi voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu. Súd vychádzal zo skutočnosti, že premlčaním právo nezaniká, ale oslabuje sa jeho vymáhateľnosť na súde. Preto dlžníkovi nič nebráni plniť veriteľovi dobrovoľne, t.j. tak, ako to urobila v danom prípade žalovaná. Súd však na účely rozhodovania o nároku na náhradu trov konania vzal do úvahy nesporný fakt, že žalovaná práve uhradením istiny po podaní žaloby, zavinila zastavenie konania.

4. V zákonnej lehote podal odvolanie voči citovanému rozsudku žalobca voči výroku, ktorým súd prvej inštancie vo zvyšnej časti žalobu zamietol (o zaplatenie vyčísleného úroku z omeškania vo výške 258,17 eur), a to z toho dôvodu, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalobca namietal nesprávne právne posúdenie začiatku plynutia premlčacej doby. V tejto súvislosti má za to, že neuplatnenie práva podľa § 565 OZ do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky spôsobuje zánik práva tohto veriteľa. Má za to, že v posudzovanom prípade bolo preukázané, že žalovaný bol v čase vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru v omeškaní s plnením splátok po dobu dlhšiu ako 3 mesiace. Keďže však právo vyhlásiť mimoriadnu splatnosť zaniká splatnosťou najbližšie nasledujúcej splátky, potom mimoriadna splatnosť úveru nemohla byť v posudzovanom prípade vyhlásená pre nesplnenie inej splátky než splátky, ktorá vyhláseniu mimoriadnej splatnosti bezprostredne predchádzala, t. j. v danom prípade splátky splatnej dňa 20.08.2016. Z uvedeného

dôvodu žalobca považuje za nesprávny súdny výklad druhej vety ust. § 103 Občianskeho zákonníka tak, ako ho uviedol v odôvodnení napadnutého rozhodnutia súd prvej inštancie a v zmysle ktorého za „nesplnenú splátku“ je potrebné považovať prvú splátku, s ktorou sa dostal dlžník do omeškania, nakoľko takýto výklad je v priamom rozpore s § 565 Občianskeho zákonníka. Podľa žalobcu premlčacia doba pre všetky splátky splatné po 23. auguste 2016 začala podľa § 103 OZ plynúť odo dňa nasledujúceho po dni zročnosti splátky, pre nesplnenie ktorej došlo k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru a uplynula by najskôr dňa 21.08.2019. Keďže žaloba bola podľa žalobcu podaná na súde dňa 12.04.2019, má žalobca za to, že svoj nárok uplatnil na súde pred uplynutím premlčacej doby a súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil, ak dospel k opačnému záveru. Vzhľadom na uvedené má za to, že mu vznikol nárok na úhradu príslušenstva uplatneného nároku, t. j. v časti, v ktorej súd zamietol žalobu, ktorý predstavoval neuhradený úrok z omeškania. Uplatnený nárok žalobou nemožno považovať za premlčaný ani len v časti. Preto navrhol, aby súd zmenil rozhodnutie súdu prvej inštancie, resp. aby vec zrušil a vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

5. V zákonnej lehote podala odvolanie aj žalovaná, a to proti výroku o nároku na náhradu trov konania, nakoľko rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia. Podľa žalovanej pokiaľ by k dobrovoľnej úhrade premlčaného nároku zo strany žalovanej nedošlo, súd prvej inštancie by z dôvodu premlčania zamietol žalobu ako celú. Vzhľadom na to boli splnené podmienky na strane žalovanej, aby súd prvej inštancie nepriznal nárok na náhradu trov konania ani jednej zo strán sporu v zmysle § 257 CSP, a to s poukazom na okolnosti prípadu (žalovanie premlčaného nároku, vznesenie námietky premlčania, plnenie naturálnej obligácie, bez splnenia ktorej by došlo k zamietnutiu celej žaloby). Okrem toho poukázala žalovaná aj na to, že žalobca zobrať čiastočne žalobu späť a predmetom konania zostal len úrok z omeškania vo výške 258,17 eur. Navrhla, aby odvolací súd rozhodol, že nárok na náhradu trov konania neprizná ani jednej zo strán sporu.

6. K podanému odvolaniu žalobcu podala vyjadrenie žalovaná, ktorá uviedla, že s názorom žalobcu sa nie je možné stotožniť, keďže zmluva o úvere je zmluvou spotrebiteľskou a na danú vec je nutné aplikovať § 53 ods. 9 OZ, v zmysle ktorého môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 OZ najskôr po uplynutí 3 mesiacov od omeškania so zaplatením splátky, a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva. Má za to, že ak došlo k platnému uzatvoreniu zmluvy o úvere a postúpenie z nej vyplývajúcej pohľadávky na žalobcu, tak táto je v celom rozsahu premlčaná s poukazom na § 103 OZ, pretože k omeškaniu sa žalovanej so zaplatením prvej splátky došlo už 21.03.2016, pričom žaloba bola podaná až 12.04.2019. Žalovaná navrhla, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil v celom rozsahu ako vecne správny.

7. Krajský súd, ako súd odvolací, preskúmal napadnutý rozsudok na základe podaných odvolaní žalobcom a žalovanou v rozsahu danom ust. § 379, § 380 CSP a bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 CSP a contrario) napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku II., ktorým vo zvyšnej časti žalobu zamietol, podľa ustanovenia § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil. Výrok III. o nároku na náhradu trov konania zmenil podľa § 388 CSP tak, že žalobcovi nárok na náhradu trov konania nepriznal.

8. Krajský súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce otázky, ktoré boli vo veci vznesené a v plnom rozsahu sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie čo do výroku II., ktorým vo zvyšnej časti žalobu zamietol. Súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, vecne správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 CSP. Odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie je vecne správne, pričom v jednotlivostiach naň poukazuje aj krajský súd. Z uvedených dôvodov sa krajský súd v odvolacom konaní obmedzil iba na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods. 2 CSP).

9. Pre úplnosť odvolací súd k odvolacím dôvodom uvádza, že dôkazy hodnotí súd prvej inštancie podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo (§ 191 ods. 1 CSP). Hodnotením dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej vykonané procesné dôkazy hodnotí z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Súd prvej inštancie pri hodnotení dôkazov v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi v tom, ako a s akým výsledkom má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa tu zásada voľného hodnotenia dôkazov.

10. Odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie správne ustálil, že došlo k platnému uzatvoreniu zmluvy o úvere, ako aj k postúpeniu uplatnenej pohľadávky. Taktiež s poukazom na § 101, § 103, § 565 a § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka správne vyhodnotil, že uplatnený nárok žalobcu je premlčaný, nakoľko k nezaplateniu prvej splátky došlo už v marci 2016.

11. Odvoláciu námietku žalobcu týkajúcu sa nesprávneho právneho posúdenia začiatku plynutia premlčacej doby spočívajúcu v tom, že vzhľadom na druhú vetu § 565 OZ, v zmysle ktorej sa právo na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti celého úveru musí uplatniť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky, v opačnom prípade zaniká s tým, že k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru nedošlo vzhľadom na splátku nezaplatenú v marci 2016, ale v auguste 2016, od ktorej sa podľa názoru žalobcu odvíja jej splatnosť, a teda aj plynutie premlčacej doby, vyhodnotil odvolací súd ako nedôvodnú. V tejto súvislosti odvolací súd konštatuje, že predmetná zmluva o úvere je zmluvou spotrebiteľskou, a preto je potrebné na danú vec aplikovať ust. § 53 ods. 9 OZ, v zmysle ktorého môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 OZ najskôr po uplynutí 3 mesiacov od omeškania so zaplatením splátky za súčasného upozornenia spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva. Podľa odvolacieho súdu z uvedeného je zrejmé, že medzi ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka a druhou vetou § 565 OZ je zřejmý rozpor, pretože v prípade, ak dôjde k omeškaniu sa dlžníka so zaplatením mesačnej splátky vyplývajúcej zo spotrebiteľského úveru, tak v zmysle § 53 ods. 9 OZ nemôže veriteľ uplatniť právo na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti takéhoto úveru do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky, pretože by neuplynuli 3 mesiace od jej omeškania s jej zaplatením. Vzhľadom na uvedené potom súd prvej inštancie správne konštatoval, že ak došlo k platnému uzatvoreniu zmluvy o úvere a postúpení z nej vyplývajúcej pohľadávky na žalobcu, táto je v celom rozsahu premlčaná s poukazom na ust. § 103 OZ, pretože k omeškaniu sa žalovanej so zaplatením prvej splátky došlo už dňa 21.03.2016, pričom žaloba bola podaná až dňa 12.04.2019. V tomto prípade súd prvej inštancie správne poukázal aj na rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 16Co 34/2018 a rozsudok Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 19Co 42/2017.

12. Odvolací súd zdôrazňuje, že súd prvej inštancie dôsledne uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal výsledky vykonaného dokazovania, riadne citoval právne predpisy, ktoré na prejednávaný prípad aplikoval a z nich vyvodil svoje právne závery, ktoré riadne vysvetlil, pričom dostatočne a presvedčivo objasnil, z akých úvah vychádzal. Jeho rozhodnutie tak nemožno považovať za také, ktoré by bolo v rozpore s čl. 46 ods. 1 Ústavy SR. Pri výklade aplikácie právnych predpisov sa prvostupňový súd neodchýlil od znenia príslušných ustanovení, nepoprel ich účel ani podstatu, a preto rozhodnutie odvolací súd považoval za ústavne konformné. Nakoľko odvolacie dôvody žalobcu boli neopodstatnené, odvolací súd tento napadnutý rozsudok vo výroku II., ktorým vo zvyšnej časti žalobu zamietol, potvrdil.

13. Pokiaľ žalovaná namietala výrok III. o nároku na náhradu trov konania s tým, že na danú procesnú situáciu bolo potrebné aplikovať ust. § 257 CSP, odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie žalovanej je dôvodné.

14. V sporových konaniach sa ohľadom náhrady trov konania uplatňuje tzv. zásada úspechu, t.j. strane, ktorá mala vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov proti neúspešnej strane. Len vo výnimočných prípadoch, ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, nemusí súd náhradu trov konania celkom alebo sčasti priznať. Aplikácia ust. § 257 CSP prichádza do úvahy aj v prípade, ak strana procesne zavinila zastavenie konania a súd prizná náhradu trov konania protistrane (§ 256 ods. 1 CSP).

15. Použitie cit. ustanovenia § 257 CSP negatívne dopadá na stranu sporu, ktorá by inak mala nárok na náhradu trov konania. Z tohto dôvodu musí aplikácia daného ustanovenia zodpovedať osobitným okolnostiam konkrétneho prípadu a musí mať vždy výnimočný charakter. Zákon pre rozhodnutie o nepriznaní náhrady trov konania podľa § 257 CSP vyžaduje kumulatívne splnenie dvoch podmienok: dôvody hodné osobitného zreteľa a výnimočné okolnosti. Dôvody hodné osobitného zreteľa, ani výnimočné okolnosti zákon nešpecifikuje. Z ustálenej súdnej praxe však možno vyvodit', že výnimočnosť môže spočívať v okolnostiach danej veci, ale aj v okolnostiach na strane niektorej strany sporu. Dôvody hodné osobitného zreteľa môžu spočívať v charaktere určitého druhu konania alebo môžu byť dané charakterom určitej procesnej situácie, prípadne sa môžu týkať špecifických sociálnych aspektov strán sporu. Nejde však o automatické pravidlo, ktoré by sa paušálne uplatňovalo vo vzťahu k určitému typu konania. Ustanovenie § 257 CSP neslúži na zmierňovanie alebo odstraňovanie majetkových rozdielov

medzi stranami. Má slúžiť na odstránenie neprimeranej tvrdosti, teda na dosiahnutie spravodlivosti pre strany sporu, pokiaľ ide o vedenie konania a jeho výsledok (obdobne Najvyšší súd Slovenskej republiky sp. zn. 2Cdo/102/2017 zo dňa 31.07.2017).

16. V súdenom prípade súd prvej inštancie pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania nevzhladol v plnení premlčaného dlhu žalovanou v priebehu konania dôvody hodné osobitného zreteľa. Podľa názoru odvolacieho súdu na strane žalovanej sú splnené podmienky pre nepriznanie nároku na náhradu trov konania žalobcovi v zmysle § 257 CSP, a to s poukazom na charakter procesnej situácie spočívajúcej v tom, že žalovaná plnila naturálnu obligáciu, keďže žalobca žaloval premlčaný dlh a žalovaná vzniesla v priebehu konania námietku premlčania. Okrem toho odvolací súd prihliadol na tú skutočnosť, že v prípade žalobcu ide o bonitnú spoločnosť zaoberajúcu sa predovšetkým vymáhaním pohľadávok, preto nepriznanie nároku na náhradu trov konania nebude mať pre tento subjekt významný majetkový dosah. Pokiaľ ide o zohľadnenie príslušenstva pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania, odvolací súd sa stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že rozhodovanie o príslušenstve pohľadávky nemá vplyv na výrok o nároku na náhradu trov konania.

17. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol v zmysle § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že žalovaná má nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %, keďže bola v odvolacom konaní proti žalobcovi úspešná.

18. Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)